

gamle Fader, der levede ganske ene i sin store Lejlighed. Hun trøstede ham med, at deres Adskillelse jo derfor ikke behøvede at blive langvarig, og hun vedblev i det hele at trænge ind paa ham saalænge, indtil han havde lovet endnu samme Dag at skrive til Faderen og sine Søsken.

„Men skriv nu saadan, at de rigtig forstaar, at jeg ikke følger med,“ endte hun.

I Utaalmodighed ventede de nogle Dage paa Svarets Ankomst.

Der var nu ogsaa efterhaanden bleven ret ubehageligt for dem i Vejlbys Præstegaard. Det i sin Tid ansatte Møde af Menighedsraadet var bleven afholdt, uden at man havde tilsagt Emanuel, og i det hele lod man ham paa enhver Maade føle, at man ønskede at blive ham kvit. Ved Gudstjenesten om Søndagen var Næsekirken — ganske som i Provst Tønnesens Dage — aldeles tom, medens Folk om Eftermiddagen strømmede til Forsamlingshuset, hvor Maren Smeds og den tykhovedede Niels for første Gang havde faaet Lov til at afholde et større Bønnemøde. Niels havde nu naaet det første Skridt tilvejs mod sine Drømmes store Maal; han var bleven omvandrende Missionsprædikant, i hvilken Egenskab han havde anlagt sig Fuldkæg og udenfor Hjemstavnens optraadte med Hovedet paa Siden og Briller.

Underhaanden modtog Emanuel dog ogsaa Beviser baade paa taknemlig Hengivenhed og paa Harme over den Adfærd, der blev vist imod ham, ja da det blev bekendt, at han havde indgivet sin Afskedsansøgning, begyndte nogle behjertede Vejlbysfolk — ligesom i sin Tid ved Provst Tønnesens Forflyttelse — at foranstalte en Pengeindsamling til Indkøb af en Sølvkaffekande og en Lænestol, der skulde overrækkes ham ved Afrejsen.

I Præstegaarden laa man nu i fuld Oprydning. Emanuel, der efterhaanden havde mistet al Sans for sin Bedrift og blot ønskede at blive Besværet med Mark